

КИССАИ ЗИЯ НОДРАТ

Дар соли 1964 дар Кобули Афғонистон писарбачаи чордахсола Зиё Нодрат ба Донишкадаи нобиноёни НООР дохил шуд. Вай аллакай тамоми Қуръонро аз ёд медонист. Ба истилоҳи Ғарб, ин мисли як сухангӯи англисӣ аст, ки Аҳди Ҷадидро пурра ба юнонӣ аз ёд кунад, зеро арабӣ забони модарии Зиё набуд. Вай шаш синфи ибтидоии институтро дар се сол тамом кард.

Зиёда ҳангоми дар Донишкадаи нобиноён бо хатти брайл дар дарсҳо буданаш забони англисиро низ аз худ кардааст. Вай ин корро тавассути шунидан ва такрор кардани он чизе ки дар радиои транзисторӣ шунида буд, анҷом дод. Бо ёрии плуги хурди гуш барномахоеро, ки аз дигар кишварҳо ба Афғонистон меоянд, шунид. Дар ниҳоят ӯ ба саволҳо дар бораи чизҳои шунидааш шурӯъ кард, масалан: "Шумо кафорати ивазкунандаро дар назар доред?" Вай чунин мафҳумҳои теологиро ҳангоми пахши радиои масеҳӣ, ба монанди «Садои Инҷил», ки аз Аддис-Абеба дар Эфиопия, Африқо шунида буд.

Ниҳоят, ӯ бо чанд нафар нақл кард, ки Исои Масеҳро ҳамчун Наҷотдиҳандаи шахсии худ қабул кардааст. Аз ӯ пурсиданд, ки оё дарк кардааст, ки ӯро барои ин куштан мумкин аст, зеро шариати исломи муртад барои ҳар касе, ки исломро тарк мекунад, марг аст? Ӯ ҷавоб дод: «Ман хароҷотро ҳисоб кардам ва тайёрам, ки барои Масеҳ бимирам, зеро ки Ӯ аллакай барои ман дар салиб мурд».

Зиё баъд раҳбари рӯҳонии чанд насронӣ афғон шуд. Дар Донишкадаи нобиноёни Кобул донишҷӯён ӯро раиси иттиҳодияи худ интихоб карданд. Аммо соли дигар, пас аз он ки маълум шуд, ки ӯ масеҳӣ шудааст, дар интихобот ба ин мақом мағлуб шуд. Яке аз муаллимони масеҳӣ ба ӯ гуфт, ки чӣ қадар пушаймон аст, ки ӯ аз даст дод. Ӯ дар ҷавоб аз иқтибоси пайғамбар Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки дар бораи Исо гуфта буд, гуфт: «Ӯ бояд бузургтар шавад, ман бояд хурд шавам» (Юҳанно 3:30). Мақсади ӯ аз зиндагӣ дар ҷустуҷӯи шӯҳрат барои худ набуд, балки бандаи хоксори Парвардигораш буд. Падари Зиё гуфт, ки то ба Донишкадаи нобиноён дохил шуданаш мисли ангишти сарду нофурӯш буд. Пас аз таҷрибаи худ дар он ҷо ӯ ба мисли ангишти сурхи гарм ва дурахшон табдил ёфт.

Боре ӯ нусхаи Инҷили Юҳанноро бо алифбои англисии Брайл гирифт. Онро кушод ва бо ангуштонаш хонд. Баъд онро баргардонд ва гуфт, ки ба саволаш ҷавоб дода шудааст. Вақте пурсиданд, ки саволи ӯ чист, ӯ ҷавоб дод, ки дар Юҳанно 13:34 Исо гуфт: «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред». Ӯ дар ҳайрат буд, ки чаро Исои Масеҳ онро «нав» номидааст, зеро ҳукми «ёри худро мисли худат дӯст дор» аллакай ба Мӯсо дода шуда буд, ки дар китоби Аҳди Қадим дар Ибодат 19:18 навишта шудааст. Аммо акнун ӯ фаҳмид. Ӯ фаҳмонд, ки то замони муҷассамаи Масеҳ ҷаҳон ҳеҷ гоҳ муҳаббатро надида буд. Ӯ идома дод, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Худо муҳаббат аст ва Исо ҳамчун Худо дар ҷисми инсон муҳаббат аст. Ин буд, ки мандатро нав кард. Исо гуфт: «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам». Дар ҳаёти комили худ Исо ҳоло ба мо намунаи нав дод, ки пайравӣ кунем.

Зиё аввалин донишҷӯи нобино буд, ки дар мактабҳои муқаррари биноӣ дар Афғонистон таҳсил мекард. Дар он ҷо як магнитофони хурде дошт, ки бо он ҳама

гуфтаҳои устодонашро наворбардорӣ мекард, то онро аз назар гузаронад ва ҳаматарафа омӯзад. Ҳамин тариқ, ӯ дар сатҳи синфи худ аз байни садҳо донишҷӯи рақами як шуд. Ба онҳое, ки аз дарсҳо набаромаданд, пас аз отпуски семаха барои супурдани имтиҳонҳо имтиҳони дуюм дода шуд. Соли дигар дар ин танаффус хонд ва аз имтиҳонҳо гузашт. Ҳамин тавр вай мактаби миёнаро тамом карда, ҳар сол ду синфро тамом кард. Зие меҳост, ки шариати исломиро омӯзад, то аз масеҳиёне, ки барои имонашон таъқиб мешаванд, дифоъ кунад. Аз ин рӯ, ӯ ба Донишгоҳи Кобул дохил шуда, онро бо ихтисоси ҳуқуқшинос хатм кардааст. Вай инчунин Калвинро омӯхтааст. Донишқадаҳо дар паҳлӯ ҳастанд, зеро ӯ меҳост консепсияҳои ин пешвои ислоҳотро дарк кунад. Миссияи Кристофел нобиноён дар Олмон дод. Донишқадаи нобиноён дар Афғонистон як китобхонаи густурдаи китобҳои Брайл бо забони олмонӣ. Азбаски Зие инҳоро хондан меҳост, дар баробари дигар дарсхояш ба Донишқадаи Гёте дар Кобул рафт ва забони немисиро аз худ кард. Ҳамчун донишҷӯи беҳтарини он ҷо, ӯ барои рафтан ба Олмон стипендия гирифт. Барои омӯхтани дараҷаи олий. Вақте ки немисҳо фаҳмиданд, ки ӯ нобино аст, онҳо аз муошират даст кашиданд, зеро онҳо барои шахси нобино шароит ва манзил надоштанд. Ӯ аз онҳо пурсид, ки чӣ кор кардан лозим аст. Ӯавоб доданд, ки бояд танҳо сафар кунад ва ҳудаш ғамхорӣ кунад. Вақте ки ӯ ба ин кор розӣ шуд, ниҳоят ӯро қабул карданд. Ҳангоми таҳсил дар он ҷо бо донишҷӯёни беҳтарини Донишқадаҳои Гёте дар саросари ҷаҳон, ӯ дар ин курси пешрафта низ рақами як буд.

Зие Аҳди Ҷадидро аз форсии эронӣ низ ба лаҳҷаи “Дони и афғонӣ” тарҷума кардааст. Инро Ҷамъияти Библияи Покистон дар Лохур нашр кардааст. Нашри сеюми онро Донишгоҳи Кембриҷ нашр кардааст. Матбуот дар Англия дар соли 1989. Вай инчунин ба Арабистони Саудӣ сафар карда, дар озмуни хотираи Қуръон ғолиб омад. Доварони мусулмон чунон дар ҳайрат монданд ва ба ҷолиш кашиданд, ки як суҳангӯи ғайриарабӣ ҷои аввалро ишғол кард, ки барои беҳтарин араб дар озмун ҷоизаи дигаре низ доданд.

Азбаски донишҷӯёни нобиноёни мухталифе чун Зие насронӣ шуданд, дар моҳи март соли 1973 ҳукумати мусалмонони Афғонистон фармони хаттӣ фиристод, ки ду Донишқадаи нобиноёнро, ки яке дар Кобул ва дигаре дар ҳафтсад мил дар ғарби Ҳирот буд, баста шавад. Ба ҳамаи омӯзгорони нобиноёни муҳочир ҳамроҳ бо хонаводаҳояшон дастур дода шуд, ки дар давоми як ҳафта Афғонистонро тарк кунанд.

Ҳангоме ки ин муаллимони бахшидашуда рафтанд, Худо ба онҳо аз Ишаё 42:16 ваъда дод: «Ман кӯронро бо роҳҳое, ки онҳо наmeshиносанд, ҳидоят хоҳам кард, бо роҳҳои ношинос роҳнамоӣ хоҳам кард; Ман торикиро дар пеши назари онҳо ба рӯшноӣ табдил хоҳам дод ва Ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор. Инҳоянд корҳое, ки Ман хоҳам кард, ва онҳоро тарк нахоҳам кард». Пас аз он ҳукумати мусулмонон бинои калисои насронӣ дар Кобулро, пас аз он ки қаблан дода буд, хароб кард. Иҷозат барои сохтани он. Президент Эйзенхауэр ҳангоми сафари худ ба Афғонистон дар соли 1959 аз шоҳ Зоҳиршоҳ барои сохтмони ин бино иҷоза дархост карда буд, зеро дар Вашингтон барои дипломатҳои мусулмон дар он ҷо масҷид сохта шуда буд ва дипломатҳои насронӣ ва дигар масеҳиён барои ибодатгоҳ дар он ҷо лозим буданд. асоси мутақобила дар Кобул. Дар сохтмони он масеҳиён аз тамоми ҷаҳон саҳм гузоштанд. Дар он

бахшида шуда буд, дар санги гӯшае, ки дар мрамори зебои алебастри афғон кандакорӣ шудааст, чунин навишта шудааст: "Ба ҷалоли Худо, ки моро дӯст медорад ва моро аз гуноҳҳоямон бо хуни худ раҳо кардааст" ин бино ҳамчун "хонаи дуо барои ҷамаи халқҳо" дар замони салтанат бахшида шудааст. ХМ Зоҳиршоҳ, 17 май соли 1970, «Исо Худи Масеҳ санги асосии кунҷ аст'." Вақте ки сарбозон омаданд ва ба шикастани девори байни кӯча ва амволи калисо, ки барои вайрон кардани он омода буданд, сар карданд, як соҳибкори насронии олмонӣ ба назди мири Кобул, ки фармон дода буд ва гуфта буд: «Агар ҳукумати шумо ба он хонаи Худо бирасад, Худо ҳукумати шуморо сарнагун мекунад». Ин пешгӯӣ буд. Сипас шаҳрдор ба ҷамъомад нома фиристода, ба онҳо амр дод, ки калисоро барои харобшавӣ супоранд, зеро ин маънои онро дорад, ки Ҳукумат маҷбур нест, ки ҷуброн пардохт кунад. Онҳо ҷавоб доданд, ки ба касе дода наметавонем, зеро он аз онҳо нест. Он ба Худо бахшида шуда буд. Онҳо ҳамчунин афзуданд, ки агар Ҳукумат онро гирифта набуд кунад, дар назди Худо ҷавоб хоҳад дод. Барои вайрон кардани калисо полиция, коргарон ва бульдозерҳо фиристода шуданд. Ҷамъомадагон ба ҷои муқобил баромадан ба онҳо ҷой ва кулча доданд. Насронӣ дар саросари ҷаҳон намоз хонданд ва бисёре аз онҳо ба сафоратхонаҳои Афғонистон дар кишварҳои мухталиф нома навиштанд. Билли Грэм ва дигар пешвоёни масеҳии ҷаҳон изҳороти нигарониро имзо карда, ба подшоҳ фиристонданд.

17 июли соли 1973 таҳриби бинои калисо ба охир расид. Худи ҳамон шаб ҳукумати Афғонистон дар натиҷаи табaddулоти сарнагун карда шуд. Афғонҳо, ки дар воқеаҳо фолҳоро зуд мебинанд, мегӯянд, ки Исои Масеҳ аз осмон фуруд омада, ҳукуматро сарнагун кард, зеро ҳукумат калисои ӯро сарнагун карда буд. Афғонистон 227 сол монархия буд. Он шаб он ба ҷумҳурии таҳти роҳбарии президент Довуд табдил ёфт. Дар соли 1978 ин ҳукумат бо табaddулоти коммунистӣ сарнагун карда шуд ва пас аз ҷамлаи Русия танҳо пас аз иди Мавлуди соли 1979. Миллионҳо афғонҳо маҷбур шуданд, ки кишвари худро ҳамчун гуреза тарк кунанд. Яке аз онҳо шунда шуд, ки мегӯяд: "Аз он вақте ки ҳукумати мо он калисои масеҳиро нест кард, Худо кишвари моро доварӣ мекунад".

Дар назди коммунистон Донишқадаи нобиноён дар Кобул боз шуд ва Зиёевро сарвари карданд. Вай дар қори аз нав ташкил кардани он нағз кор кард. Баъд ба вай фишор оварданд, ки ба сафи партияи коммунистӣ дохил шавад. Ӯ рад кард. Як мансабдор ба ӯ гуфтааст, ки агар ҳамроҳ нашавад, метавонад кушта шавад. Вай ҷавоб дод, ки аз кушта шудан наметарсад ва аз коммунист пурсид, ки оё вай ба марг тайёр аст? Ниҳоят, Зиё бо иттиҳомӣ бардурӯғ боздошт ва дар зиндони сиёсии Пули Чархи берун аз Кобул ҷойгир карда шуд ва дар он ҷо ҳазорон нафар ба қатл расонида шуданд. Дар маҳбас гармӣ набуд, то маҳбусон аз ҳавои сарди зимистон муҳофизат карда шавад. Ӯ маҷбур шуд, ки дар болои гилини яхбаста бо шинельаш хоб кунад. Маҳбусе, ки дар паҳлӯяш буд, аз сардӣ меларзид, зеро ҳатто курта надошт. Зиё медонист, ки Яҳёи Таъмиддиханда гуфта буд: «Касе ки ду курта дорад, бояд бо касе ки ду курта надорад, шарик шавад» (Луқо 3:11) Ӯ ягона куртаашро қашида, ба ҳамсоя дод. Аз он вақт инҷониб Худованд ба таври муъҷиза уро хар шаб гарм мекард. Хобид, ки гӯё бар ӯ тасалли дошта бошад. Дар зиндон коммунистон Зиёро табобат карданд, то майнаашро шустани кунанд. Сӯхтаҳои барқӣ дар сараш доғҳо боқӣ мондааст. Аммо таслим нашуд. Вақте ба ӯ имкони омӯзиши забони русиро дар зиндон пешниҳод карданд, ин забонро низ аз худ кард.

Нихоят коммунистон ӯро моҳи декабри соли 1985 озод карданд. Сипас ҳукумати мусалмонон бинои калисои насронӣ дар Кобулро, ки қаблан барои сохтани он иҷозат дода буд, таҳриб кард. Президент Эйзенхауэр ҳангоми сафари худ ба Афғонистон дар соли 1959 аз шоҳ Зоҳиршоҳ барои сохтмони ин бино иҷоза дархост карда буд, зеро дар Вашингтон барои дипломатҳои мусулмон дар он ҷо масҷид сохта шуда буд ва дипломатҳои насронӣ ва дигар масеҳиён барои ибодатгоҳ дар он ҷо лозим буданд. асоси мутақобила дар Кобул. Дар сохтмони он масеҳиён аз тамоми ҷаҳон саҳм гузоштанд. Дар он баҳшида шуда буд, дар санги гӯшае, ки дар мрамори зебои алебастри афғон кандакорӣ шудааст, чунин навишта шудааст: "Ба ҷалоли Худо, ки моро дӯст медорад ва моро аз гуноҳоямон бо хуни худ раҳо кардааст" ин бино ҳамчун "хонаи дуо барои ҷамаи халқҳо" дар замони салтанат баҳшида шудааст. ХМ Зоҳиршоҳ, 17 май соли 1970, «Исо Худи Масеҳ санги асосии кунҷ аст'." Вақте ки сарбозон расиданд ва ба шикастани девори байни кӯча ва амволи калисо, ки барои хароб кардани он омода буданд, сар карданд, як тоҷири насронии олмонӣ ба назди мири Кобул, ки фармон дода буд, рафт ва гуфт: "Агар ҳукумати шумо ба он хонаи Худо бирасад, Худо ҳукумати шуморо сарнагун хоҳад кард." Ин пешгӯӣ буд. Сипас шаҳрдор ба ҷамъомад нома фиристода, ба онҳо амр дод, ки калисоро ба харобазор супоранд, зеро ин маънои онро дорад, ки Ҳукумат набояд ҷуброн пардохт кунад. Онҳо ҷавоб доданд, ки ба касе дода наметавонем, зеро он аз онҳо нест. Он ба Худо баҳшида шуда буд. Онҳо ҳамчунин афзуданд, ки агар Ҳукумат онро гирифта набуд кунад, дар назди Худо ҷавоб хоҳад дод.

Барои вайрон кардани калисо полиция, коргарон ва бульдозерҳо фиристода шуданд. Ҷамъомадагон ба ҷои муқобил баромадан ба онҳо ҷой ва кулча доданд. Насронии дар саросари ҷаҳон намоз хонданд ва бисёре аз онҳо ба сафоратхонаҳои Афғонистон дар кишварҳои муҳталиф нома навиштанд. Билли Грэм ва дигарон пешвоёни масеҳии ҷаҳон изҳороти нигаронӣ имзо карда, онро ба подшоҳ фиристоданд.

17 июли соли 1973 таҳриби бинои калисо ба охир расид. Худи ҳамон шаб ҳукумати Афғонистон.

Пас аз раҳо шуданаш аз зиндон Зиё дар Библияи Брайл оятҳои Ҳастӣ 12:1-3-ро хонд: "Худованд ба Абротам гуфт: "Кишвари худ, қавми худ ва хонадони падаратро тарк кун ва ба замин, ки ба ту нишон медиҳам, бирав; тӯро баракат деҳ; . . . ва ту баракат хоҳӣ буд, Ман онҳоро, ки тӯро баракат медиҳанд, баракат хоҳам дод ва ҳар кӣ шуморо лаънат кунад, ман лаънат хоҳам гуфт; ва тамоми халқҳои рӯи замин ба воситаи ту баракат хоҳанд ёфт." Зиё ҳис кард, ки Худо ӯро даъват мекунад, ки Афғонистонро тарк кунад, то ҳамчун миссионер ба Покистон биравад. Аз ин рӯ, бо як дӯсти гадое, ки нобино буд, тамос гирифт. Пас аз он либоси латта ба бар кард. роҳи баромадани онҳо аз кишвар, ӯ ба дӯсти худ иҷозат дод, ки ҷама гапхоро анҷом диҳад ва бо ин васила шахсияти худро аз ошкор кардани сарбозон пинҳон кард. Ба ҳамин тариқ, ба онҳо муяссар шуд, ки аз Кобул дар қад-қад магистрالي асосӣ аз пунктҳои назоратии советӣ гузаранд. 150 миляро тай карда, то агбаи Хайбар ва баъд ба онҳо дувоздаҳ рӯз лозим шуд ба Покистон.

Пас аз он ки Зиё ба Покистон омад, ба ӯ имконият доданд, ки барои омӯзиши забони ибрий ба Иёлоту Муттаҳида сафар кунад, зеро ӯ ҳамзамон дар тарҷумаи Аҳди Қадим ба забони Дании худ кор мекард. Ӯ рад кард, гуфт, ки вай дар байни гурезаҳои афгон он қадар корҳои зиёде дорад, ки аз он ҷо баромада наметавонист. Ӯ барои онҳо Институти нобиноёнро таъсис дод. Вай забони асосии Покистон - урдуро омӯхта, бо ин забон ба забони насронӣ мавъиза мекард калисоҳо. Вай инчунин китоби ҳикояҳои Аҳди Ҷадидро дар Дани барои кӯдакон ба итмом расонд.

23 март соли 1988 Зиёро як гурӯҳи мутаассиби мусалмони Ҳисби Исломӣ ("Ҳизби Ислом") рабуда шуд ва ба агенти CIA айбдор карда шуд, зеро забони англисиро медонист, КГБ ё ҷосуси ҳадро медонист, зеро забони русиро медонист. ва муртад аз ислом ба сабаби насрони буданаш. Уро соатҳо бо асо зада мекарданд. Шахси бинодор метавонад ҳангоми расидани зарба ҷаста кунад ва парешонад. Аммо шахси нобино наметавонад клуби омадаистодаро бубинад ва ба ин васила қувваи пурра мегирад, ҳатто мисли шиканҷае, ки Исои Масеҳи Худованд аз сар гузаронида буд ҳангоме ки чашмонаш баста шуд ва сипас зарба зад (Луқо 22:64). Ҳамсар ва се духтараш тавонистаанд аз Афғонистон берун раванд ва ҳангоми рабуда шуданаш дар Покистон ҳамроҳи ӯ буданд. Даре нагузашта занаш писари зебоне таваллуд кард, ки ба падараш хеле монанд аст. Ҳеҷ кас наметавонад, ки Зиё боре шумидааст, ки писар дорад. Калимаи охири, гарчанде қомилан мушаххас нест, ин аст, ки Ҳисби Исломӣ Зиёро куштааст. Пеш аз рабуда шуданаш, ӯ ба як дӯсташ гуфта буд, ки агар ин гурӯҳ ӯро дастгир кунанд, ӯро мекушанд. Ин ҳизб ду насронии покистониро ҳангоми интиқоли маводи кумак ба афғонҳои ниёзманд дастгир карда, онҳоро шиканҷа мекард. Пеш аз раҳиҳои онҳо, яке аз асирон изҳор дошт, ки "мо тӯро ҳамон гунае, ки Зиё Нудратро кушта будем, намекушем." Илова бар ин, як хабарнигори афғон дар марзи шимолу ғарбии Покистон иддао дорад, ки далеле дорад, ки Ҳисби Исломӣ Зиёро дар як ҳамла куштааст. роҳи бераҳмона Декларацияи умумичахонии инсоният Ҳуқуқҳо дар моддаи 13 омадааст: «Ҳар кас ба озодии фикр, виҷдон ва дин, озодии эътиқод ба дин ё эътиқоди худ ҳуқуқ дорад». Киссаи Зиё достони поймолкунии ҳуқуқи инсон аст. Зиёро аз озодии худ маҳрум карданд ва шояд барои он шаҳид шуда бошад имонаш. Пеш аз дастгир шуданаш ӯ аз як дӯсти масеҳӣ хоҳиш кард, ки агар ба ӯ чизе рӯй диҳад, дӯсташ оилаашро нигоҳубин мекунад. Дӯст ҷавоби мусбат дод, нафаҳмид, ки даре нагузашта Зиёро мерабоянд. Ӯ тавонист, ки зани Зиё ва ду фарзандашро ба Амрикои Шимолӣ биёрад.

Худо як низоми эътиқодро бар мардум маҷбур намекунад. Ӯ ба онҳо озодии интиҳоб додааст. Пас, режим ё гурӯҳи заминӣ чӣ нақс дорад, ки низоми муайяни эътиқодро таъмин кунад? Дуои мо ин аст, ки ҳукумати нави Афғонистон озодии диниро, ки асоси ҳама озодиҳои дигар аст, эҳтиром кунад. Як зарбулмасали машҳури афғон вучуд дорад, ки ин ҳақиқатро исбот мекунад, зеро дар забони асосии Кобул "Исди бадин худ, Мусои бадин худ" ("Исди бадин худ, Мусои бадин худ") гуфта мешавад. аз Мусо аз онҳо.")

Исо пешгӯӣ карда буд: «Замоне меояд, ки ҳар кӣ шуморо бидушад, гумон хоҳад кард, ки ба Худо хизмат карда истодааст» (Юҳанно 16:2). Пас аз эҳёи худ Ӯ ба пайравонаш фармуд: «То дами марг содиқ бошед ва ман тоҷи ҳаётро ба шумо хоҳам дод». (Ваҳй

2:10). Агар Зиё барои Масеҳ кушта шуда бошад, ӯ ба мукофоти абадии худ рафт. Ва ҳама мисли имони гаронбаҳо рӯзе ӯро боз хоҳанд дид; чунон ки Китоби Муқаддас ваъда медиҳад, «ва мо то абад бо Худованд хоҳем буд» (1 Таслӯникиён 4:17б) Он гоҳ мо метавонем достони пурраи ҳаёти бахшидаи Зиёро омӯзем.

— Доктор Ҷонатан Гофорт

Аз замони даргузашти Зиё Нодрат Афғонистони азизаш ранҷу азобҳои зиёдро паси сар кард. Миллионҳо одамон халок ва ярадор шуданд, кашшокӣ заминро фаро гирифтааст ва мо дар арафаи бозсозӣ мебошем.

Талаботи зиёди халқҳои Афғонистонро ба назар гирифта, дар ин ҷо якчанд тақлифҳои амалӣ баён карда мешаванд.

- 1. Ба кӯдак ба маблағи 20 фунт стерлинг дар як моҳ сарпарастӣ кунед, то дар яке аз мактабҳои мо таҳсил кунад.**
- 2. Ба оила сарпарастӣ кунед. £30 дар як моҳ бисёре аз афғонҳо аз манобеъи аслии ғизо маҳруманд ва инчунин аз Ковид бемор мешаванд.**
- 3. Сарпарастии тарҷумаи китобҳои хуб барои хидмат ба калисои афғон дар зери замин ва таҳкими эътиқоди онҳо.**
- 4. Дар бораи гузоштани муқаррарот дар васиятнома варақаро пурсед.**

ЕЕҒ.